

Hellen Rinell
23 First Kuan Hai Road
T s i n g t a o.
Shantung. China.

Göteborg den 29 maj 1949.

N:r 263.

Min älskade lilla Hella!

Mitt förra brev avslutade jag den 5 ds och jag blir rent förskräckt inför tidens flykt. - Så skall du ha tack för ditt sista brev. Det var nr 28 och skrivet den 20/4. - Den 19 ds kom ditt brev av den 2 ds till flickorna. Följande dag fick jag det till Ljungskile och det utlöste där ett samlat och starkt bönemöte. Det brevet tog oss lite hårt. Har det verkligen avancerat så långt med vår mission i Östern? Ma fick ju del av det genast vid lunchen och hon vart ju så ledsen. Tyckte inte att hon rådde med att vara med på vår bönestund, som, oberoende av brevet, skulle hållas kl. 15.30 Då låg hon på vårt rum och vilade. Doris och Dagny fick också läsa brevet och Doris berättade med egna ord om ställningen och om att du var sjuk. Och jag tror att alla kände att det var ett gemensamt böneämne för oss. ~~xxx~~

Doris Strutz for från Gbg med nattåget i söndags kväll och på morron hade hon brev från Eva Hedqvist, vari hon berättar att du inte fått pass för att lämna Kiaohsien och komma under läkarevård men säger samtidigt att ditt ben är bättre. ~~Doris~~ skrev genast till mej om detta. Och jag får ju säga att om bara ditt ben vart någotsånär, så är det väl bäst att du är hemma, så länge Oscar är kvar. Vi fick också veta att Gunnar tagit sej fram vatten vägen. Och nu undrar vi ju varje dag hur ni har det. När Oscar "börjar tycka en del" då är det likasom om det började knaka i vår tillförsikts fogar.

Det var så sant! Du säger att du avslutat ett brev till mej den 27 april. Det har jag inte fått. För ögonblicket hittar jag inte heller nr 27 men kanske har jag det hemma eller på kontoret. Jag har inte märkt någon lucka förut tycker jag. Skall väl se efter bättre när jag får tid.

Tisdagen den 10 ds på kvällen var Ebba och Ruth med mej och packade upp min förtjusande matta. Vi tre släpade den över kullen hit. Och du kan tro att den passade i sammanhanget. I eldsljus tycktes färgerna slå utomdordentligt mot varandra. I dagsljus verkar mina möbler lite rödare. Men det är inget som stör. Den är helt enkelt underbar. Och när flickorna gick efter väl förrättat värv sa dom: "Ja, nu ser ju ditt hem ut som ett riktigt fint hem!" Dom är väl rara. Den andra mattan ligger kvar i lådan. Hoppas du fått mitt förra brev där jag frågade om vi skulle pcka upp någonting eller om det kunde stå som det gör. De 20 lbs som skulle fördelas ska vi gå efter och väga upp i morron. Vi ger G. 1 kg. också. Dom har rätt mycket främmande Och en specerihandl. kan man nog inte få ut något vidare av. Dom är ganska beskurna. - Vad jag är glad att jag anmälde innan godset kom att denna burk fanns i. Annars kunde det blivit ännu mer otrevligt.

Den 6 maj skrev Kajsa Persson ett så rart brev till mej. Och jag tror att jag skall skriva av det här eftersom det handlar mest om Dodo. "Käraste Ester. Ja, nu är jag här. Det var så roligt att få träffa Doris. Jag meddelade Doris när jag skulle komma och var jag skulle bo, så hon och hennes rara make kom och sökte upp oss och tog oss ut på en nära 2 tim. biltur inom stan, så du förstår att här är avstånd. Vi bor på ett av KFUMSs hotell. Det har 19 vån. och har tvåtusen rum, och det ligger mitt i stan, så Doris t. ex. hade 1 tim. bilresa hem till sej härifrån. I onsdags var vi ut och såg på Fridhem och på Doris arbete. Det var roligt att träffa och prata med dessa gamla svenskar. Efter det var vi bjudna hem till Doris på kinesmiddag och blev hemkörda pr bil. Doris såg ut att trivas bra och alla

var så rara mot henne och vem kan låta bli att vara det. Har mycket mer att skriva men tiden är alltid kort. Allt har gått bra och hälsan står bi. De hjärtligaste hälsningar till dig Ester. Kajsa."

Det var rart av Kajsa att ta sej tid att skriva till mej. Och jag tyckte att det var så roligt att hon träffat Dodo och Bernie. Vi ha emellertid inte ännu sett det allra minsta lilla foto från dom.

Här för liden fick jag brev från Olga Eriksson och lite senare 1 pkt innehållande 2 lbs kaffe i plåtburk samt ett par pkt risgryn. Det var väl digt rart av dom, men alldeles för mycket. Vi gav dom en liten hemvävd - tror jag den var - duk i stället för blommor vid avresan, då vi inte kunde komma till båten, och som ett tack för deras besvär med vårt kaffe och allt.

I dag hade jag verkligen tänkt få iväg detta brev. Det är alltså den 30 maj. Och i morron är det Isabella. Jag mötte Rättan på Meijerbergsgatan då kl. var ett stycke över halv 7 i em. och vi hämtade då burken med kaffet på hennes cykel. När vi kom hem och hon flängde av sej sin kappa ropade hon: "Min klocka!" Det var tjusigt ska du tro. Hon påstod att hon hade den då hon stegade upp för backarna med cykeln. På med jackan igen och ut samma väg som vi gått och när hon kommer till källarnedgången, där cykeln stött medan vi var nere efter burken så låg klockan med tillhörande armlänk mitt på sandgången. Och det var ju närmare en halv timma mellan det vi var där och hon kom tillbaka. När hon om några min. kom tillbaka med sin klocka så sa jag: "Ja, du är nog ett av de barn, som Gud bevarar!" Ja, sa hon, barn och därar bevarar Gud. Där var en hel del ungar som lekte. Och där stod ett par tre damer och pratade och en tittade ut från ett fönster och alla såg när hon hämtade sin klocka och tyckte det var konstigt att dom inte observerat guldet som låg där.

Nå ja, sedan har jag vägt och paketerat en del. Ruth fick 2 kg. med sej hem och $\frac{1}{2}$ kg. till fru Boman och 1 kg. till Sahlins, som dom skulle hämta ta i begeriet. 1 kg. har jag vägt upp till Ruth och Karl och paketerat det $\frac{1}{2}$ kg. till Esther Wahlin och så tog jag en sån där amerikansk 2-lbs-burk och fyllde till Gerda och så har jag kvar 2 $\frac{1}{4}$ kg.

Den 12-13 maj hade vi styrelsemöte. Det var mitt sista. Sedan i höstas har jag förberett mitt utträde ur Missionsstyrelsen. D. v. s. att jag utgår i år för andra gången. Och jag ställer inte upp igen. Du undrar kanske varför. Ett skäl är ju det att min hälsa inte är 100-procentig. Så roligt det är att vara med, så tar det för mycket av min lilla fritid. Av mina tre veckor pr år tar dessa möten jämte konferensen över de två. Och då har jag i bästa fall några dar för vila. Så en sak till. Jag har kommit under fund med att en människa som jag gör alldeles för lite nytta. Den långa vägen och den lilla tid jag disponerar gör det omöjligt för mej att arbeta i någon av kommittéerna, där det väsentliga arbetet utföres. Hade jag haft möjlighet att arbeta där, så hade jag väl suttit någon omgång till. Det finns dom som säger att en del andra gör heller ingen vidare insats. Det är ganska sant, men dålig motivering för att sitta kvar om man nu skulle komma upp på förslag "nota bona" som Ekblad sa. Så nu vet du då.

Ni vet förstås om att Elsa och Otto Byström i höst startar Missionsbarnens hem i Linköping. - Efter styrelsemötet var jag hemma några dar för att sedan den 18 ds fara till Ljungskile, där kvinnoförbundet hade gemenskapsdagar, mycket goda sådana. Lördagen den 21 på em. for vi till stan för att kl. 18 ha vårt årsmöte i Linnéakyrkan. Efter mötet uppe i kyrkan hade vi thesupé i lilla salen och föreningsrummen, där man dukat vid långbord för omkring 200 eller 250 personer. Det var trevligt och bra. På söndag predikade John Berg för oss på förm. och därefter firade vi Herrens heliga nattvard. Detta på begäran av kvinnoförbundet. - Fredagen den 20 hade vi utfärd från Lj. till Uddevalla. Där hade dom dukat upp hela körkan med långbord och därupå thé' och smörgåsar. Du ska tro att gumman Rinell gjorde sej i alla sammanhang. Mer en annan gång, som jag brukar säga och glömma bort det!!! Så de tusende hälsningar till er båda i isoleringen. Hoppas innerligt att ditt ben är bättre! Hinner inte mer före konferensen.

Hellen Rinell